

За Хрвате је веома битан надбискуп загребачки и кардинал Алојзије Степинац јер му је намењено да буде интегративни камен у темељу на коме треба да почива модерна нација која ће обновити независну Хрватску. То се правда чињеницама о његовом уделу у припремама и постојању Независне Државе Хрватске – у околностима када је, како је он говорио, важна држава а не политички систем у њој!

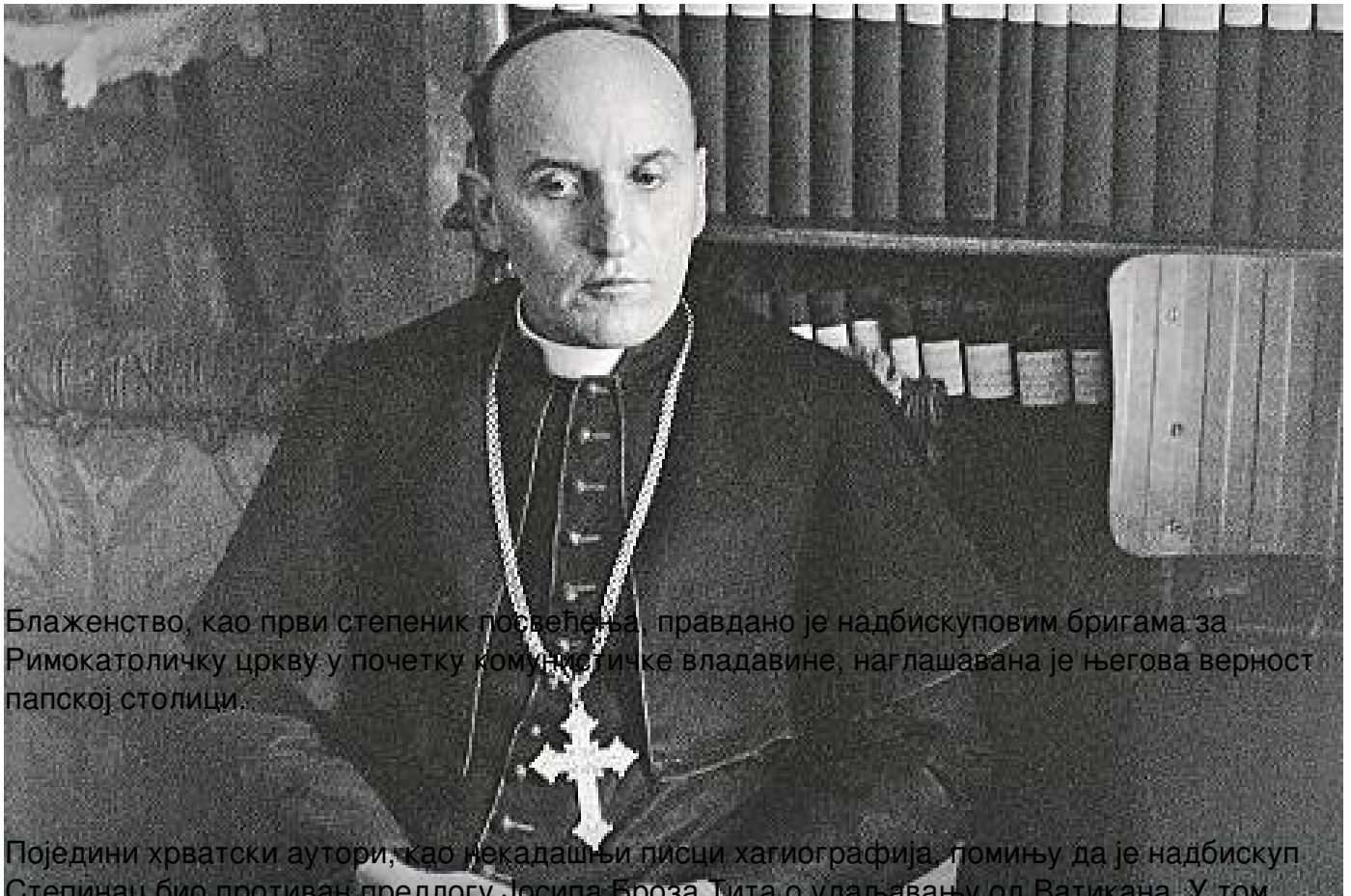
За Србе, надбискуп је саучесник у спровођењу планираног и озакоњеног државног злочина који се спроводио ради затирања српског народа, које су починили припадници војних постројби Независне Државе Хрватске.

Популаризација у стварању култа надбискуповог мучеништва започела је у периоду наглашеног ватиканског антикомунизма и припрема за нову источну политику која је требало да се оконча рушењем Совјетског Савеза. Али и у годинама отопљавања односа Ватикана и Југославије, нарочито после пада Александра Ранковића 1966. године који је означио почетак краха централистичке државе.

Мада још увек нема довољно доступне релевантне архивске грађе о улози језуите др Крунослава Драгановића, нарочито после његовог добровољног (и договореног) повратка у Југославију 1967, могуће је започети са слагањем чињеница о једном очигледном процесу дугог трајања: декларација о положају хрватског језика 1967, Масовни покрет 1971. и конфедерализација Југославије после доношења Устава 1974. године. Некако паралелно тече процес појачавања култа мучеништва кардинала Степинца који је окончан његовим проглашењем за блаженог, што је 3. октобра 1998. године урадио папа Јован Павле II на еухаристијском скупу у Марији Бистрици код

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 26 август 2016 18:46

Заграда.

Блаженство, као први степеник посвећења, правдано је надбискуповим бригама за Римокатоличку цркву у почетку комунистичке владавине, наглашавана је његова верност папској столици.

Поједини хрватски аутори, као некадашњи писци хагиографија, помињу да је надбискуп Степинац био противан предлогу Јосипа Броза Тита о удаљавању од Ватикана. У том контексту наглашавају његову наводну претпоставку да ће следећи корак бити поправослављење Хрвата а њихова србизација крајњи циљ! При том наводе његове речи: „Ја ту видим великосрпство и комунизам удружене у истом циљу“. Занимљиво је у овом контексту подсетити на пропаганду из времена Независне Државе Хрватске о србочетничко-комунистичкој сарадњи на остварењу заједничких циљева као и на савремену о србо-четничком нападу на Хрватску због њеног одвајања 1991. године од Југославије!

Цитиране речи показују надбискупово до лудила неразумно антисрпство. Није схватао да међу Србима није било неког ко би саставио такав план у савременим историјским околностима – у диктатури наметнуте кривице о великосрпству као највећем разарајућем злу СФР Југославије.

Надбискупов однос према Српској православној цркви је прост и у духу је ватиканске

Још мало о надбискупу загребачком Вјекославу Алојзију Степинцу

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 26 август 2016 18:46

стратегије на Балкану, то јест на простору који је одавно означен као terra misionis. Прекретница је уследила после пригодних речи папе Пија XI приликом уручења кардиналских знамења дотадашњем нунцију у Краљевини Југославији Херменегилду Пелегринетију. Тај говор односио се на одбачени Конкордат а објављен је 17. децембра 1937. у ватиканском службеном гласилу Osservatore Romano, наговестио је будућу казну која ће бити извршена над српским народом. Било је то пророчанство о злу које је остварено у Независној Држави Хрватској 1941-1945. године.

Поменуте папине речи и одлазак у Ватикан 1938. године били су повод надбискупу загребачком да започне отклон од Хрватске сељачке странке и приклањање усташкој организацији Анте Павелића. Поглавника су углавном подржавали фрањевци из далматинских и херцеговачких самостана.

После формирања Бановине Хрватске 26. августа 1939. што је означило федерализацију Краљевине Југославије по диктату британске балканске политике, надбискуп загребачки и остали бискупи нису се огласили јер су се, на основу онога што је дошло после 6. априла 1941. године, приклонили екстремнијој варијанти решавања хрватског питања и у знатно ширим границама.

Надбискуп Степинац подржао је Независну Државу Хрватску и препоручио подређеном свештенству да помогне нову власт. Помогао је пријем поглавника Павелића код папе Пија XII у Ватикану; као председник Бискупских конференција учествовао је у припреми и доношењу бројних аката о прекрштавању православних Срба и римокатолизацији појединих Јевреја (нарочито оних који су били у породичним везама са Хрватима); знао је

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 26 август 2016 18:46

многе чињенице о великим злочинима над Србима и уништењу Српске православне цркве (свештеника, објеката, културно-историјског блага); у писму папи 9. маја 1943. године поменуо је 244.000 прекрштених „грко-източњака“ и изразио бојазан о њиховој судбини у случају да пропадне Независне Држава Хрватска...

Ни службени Ватикан ни надбискуп загребачки нису јавно подржали стварање Хрватске православне цркве проглашене априла 1942. године. Та псеудоцрквена заједница била је део планова пацификације српског народа које су разрадили немачки геостратези. Хрватска православна црква представљала је корак у похрваћењу остатака српског народа у тој усташкој држави.

У записима Диане Будисављевић, Немице удате за Србина, о њеним активностима на спашавању српске деце из концентрационих логора, остало је трага о њеним директним молбама упућених надбискупу Степинцу за помоћ и његовом одбијању. Схвативши сасвим друге могућности о употреби малишана – стварању савремених јањичара – нешто касније дао је сагласност да ту сирочад смештају под окриље хуманитарне организације Каритас и у хрватским породицама. На филмским тракама остало је забележено да је на Каптолу лично крстио десетине те деце у присуству кума поглавника Павелића. Нови римокатолици добили су и нова имена – Антонија и Анте – док је 10. травањ уписиван као датум рођења.

Још мало о надбискупу загребачком Вјекославу Алојзију Степинцу

Пише: Вељко Ђурић Мишина
петак, 26 август 2016 18:46

